

Fény sugar

Evangeliumi hitebresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Lapfolyónos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. — Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hídegkúti-út 123/a — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: tőlévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fillér.

Luther a Szentlélekről.

János 14:26.

»Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja majd mindazokat, amiket mondottam néktek.« Krisztus a Szentlélek hivatását és munkáját az Ige munkájának nevezi és a Szentlélekből prédikátort csinál, mivel vigasztalónak, igazság lelkének nevezi, aki az Ige által jelen van, hallhatóvá és láthatóvá válik, mert ez a két tisztség: vigasztalás és igazságra vezető másként mint az Ige és a tanítás által nem lehetne. Hogy mindenki megtudja, hogy a Szentlélek hol található, hogy kétségesskedve és csüggedve ide-oda bámészkodva ne különleges kijelentés vagy megvilágosítás után járjon, hanem mindenki az Igéhez tartsa magát és tudja, hogy semmi más által a szív meg nem világosíttatik, csak az Ige által jut igaz ismeretre és Krisztushitben való vigasztalásra. Ahol a Krisztus Igéjét hiszik és a szív azért vigasztalást nyer, ott bizonyosan jelen van a Szentlélek és végzi a maga munkáját...

...Nincs kedvesebb, nincs értékesebb az Igehirdetés szolgálatánál, mely a Szentlelket közelhozza, hitet gyújt, Isten ismeretére vezet, bünt öldököl és a nyomorúságban megvigasztal. Olyan az, mint az eső, amely soha nem hull alá száraz földre anélkül, hogy meg ne termékenyítene azt. Ha tehát vágyódoi a Szentlélek után és kívánád, hogy házad népe és a gyermekeid is elnyerjék azt, úgy tartsd magad ehhez az úthoz. Hallgasd szorgalmasan az Igét és tartsd meg benne azokat, akik reád bíztak. Mert egyedül a Szentlélek az, aki a büntől megromlott szívet meggyógyítja...

...Azt, hogy mi Isten gyermekei vagyunk és bizonyosan kitarthatunk emellett, nem magunktól és nem is a törvényből tudjuk. A Szentlélek bizonyoságtétele ez, aki a törvény és az érzések ellenére méltatlanságunkban is és gyengeségünkben bizonyossá tesz erről. Ezt a bizonyosságot és a Szentlélek erejét akkor nyerjük el, ha az Ige bennünk munkálkodhatik és érzéseink, tapasztalataink egybehanganak az Igével vagy a prédikációval. Mert azt mindenkor érezheted, amikor szükségemben és nyomorúságomban vigasztalást merítettél az Evangéliumból és azzal kétséget és félelmet legyőztél, hogy kegyelmes Istened van, akitől nem kell elmenekülni, hanem segítségül hívhatod hit által és Tőle segítséget várhatsz. Ahol ilyen hit van, ott következik a tapasztalat, hogy segítve lesz rajtad...«

Fébé-tagok konferenciája június 22—24, Fébé evangélizáló és hirtelnyitő konferenciája június 26—30.

Láthatóvá vált szeretet.

Pál apostolnak a szívét kibeszélhetetlen hala tölti meg azért, hogy vallhatja: Szentlélek adatott nekünk. És ha megkérdeznénk tőle: Pál, honnan tudod te ezt? Ugy azt felelné: az istennek szerelme kitöltötte a mi szívünkbe. (Róma 5:5) Ez a szeretet túlarad emberi értelmünkön. Az emberi lélek mélyében nem található és onnan nem meríthető. Az Evangélium jelenti ki és a Szentlélek, a Krisztus Lelke által nyerjük el. Nem cseppenként, hanem a maga egész teljességében ajándékozzatik nekünk az Isten szerelme. A Szentlélek által cselekszi meg Isten azt, ami emberileg lehetetlen. Szeretetet gyűjt szívünkben Isten és az emberek iránt. Isten szeretete lesz az életünk. De hogy valóban a miénk-e, az abból látszik meg, hogy szeretünk és pedig annak a szeretetével, aki előbb szeretett minket. Punkósd Lelke megtanít így szólni: »Belémerülök, mit se kérde, az Úr szerelme tengerébe.«

Bezzel, Jézus Krisztus gazdagon megáldott szolgálója olyan ember volt, akinek a szívébe Isten szerelme kitöltötte. Nem csupán fölment ajakkal tett bizonyosságot erről a szeretetről, hanem élete és munkája mutatta ezt a szeretetet. Hogy miként lesz hatóvá Isten szeretete általunk mások életében, erről a következő megszívlelendő szavakat mondta: »Azzal még semmit sem értünk el, hogy a szeretetet ujjongva köszöntjük, hanem abban van a szeretet ereje, hogy az szemmel láthatóvá válik. Hogyan harcolhatná meg az egyház a maga nagy harcát szeretet nélkül? Ha a veszendő világot nem a szeretet égő lángjával akarja az egyház megkeresni, hogyan segíthetne rajta másként? Az a növény, amit nem az égi Atya plántált, elszárad. Árnyéka alatt senki nem talál vigasztalást. Ezért van az egyháznak igazi, egységet munkáló szeretetre szüksége. A szeretet mindenhová elér, mint ahogyan jók és gonoszok földét egyaránt öntözi az áldásthozó eső. Nem kérdezi mit kap cserébe, hanem ad, mert ő mindent kapott.«

Milyen a te hangszered?

A gyülekezetbe új lelkész került. Minden prédikációja, élete bizonyosságtétel volt a Jézus Krisztusról, a Megfeszítettéről. Lénye sugárzó, túlaradó

volt. Sokan büntudatra jutottak és új életet kezdtek. Az új életben való járással felébredt bennük a vágy, szolgálni, lelkeket menteni Jézus számára. Minden alkalmat felhasználtak erre s eszközöket is kerestek. Egyik másik tudott valami hangszerezen játszani, a többiek is lelkesen hozzáfogtak a tanuláshoz s így csakhamar egy ének- és zenekar keves, meleg hangjai vonzótták a vágyakozó lelkeket. Szálltak a hivatogó dallamok, az Ige szelid, kérő szózatára mindig újabb és újabb lélek menekült a Jó Pásztor kitárt, erős, mentő karjaiba. Esténként fényesítgették, hangolták a már szolgálni vágyók a hangszereket, hogy folytathassák a munkát. Szólt együtt a sok hangszer, az Istent dicsőítő melódia.

Am nem nagyon sokáig tartott ez az örömteljes összhang. A hangszerek koptak, az emberek elfáradtak. A hangszereket félretették, tulajdonosaikat a Sátán sok-sok kérdéssel és gonddal kezdte gyötörni. (Ha te itt szórakozol, ki fogja ellátni gazdaságodat? Ki végzi a kerti munkádat? Mit szólnak az emberek? Te is szentté kívánsz lenni?) Isten szent Lelkének szelid hangját, mely az ő lelkük hurját csendesen, melegen érintette, már nem hallották a Sátán kiáltó, sürgető szavától. Ezután idejüket már nem az Ige és a szívét megmozgató zenével töltötték el, hanem szívüket a föld és annak minden gondja kötötte le. A hangszereket hónapokig kezükbe sem veték. Istennek hűséges szolgálója sok könnyet hullatott és esedezett, az ő Megváltója előtt kegyelemért, új Lélekért az elfordult nyáj számára. Egy napon az egyik zenész, felvéve hangszerét, játszani szeretett volna. Megdöbbenve vette észre, hogy hangszere nem szól. A húrok lepattantak, a hegedű fája szétrepedt, teljesen hasznavehetetlen lett. Ijedten tekintett körül vigasztalást, segítséget keresve, de társai, kiknek egy és ugyanazon gondolata és vágya volt, teljesen úgy jártak, mint ő. Tanácsatlanul tekintettek egymásra. Mi ez? Megdöbbenek...

Vajjon a mi szívünk hurjai nincsenek-e ugyanilyen állapotban? Istennek Szentlelke tud-e csengő, meleg hangokat kihozni belőlük? Nem foglalta-e el minden időnkét, szívünket más? Sajnos, a fent elmondottak való eseményt tárnak elénk. Testvéreim! Kérjük Istennek Szentlelkét, hogy ahol ez megtörtént, zúgjon, áradjon új erővel belénk, hogy lelkünk megpattant húr-

jait illeszthesse újra helyre és zengje életünk hangszere újra az Urat dicsőítő melódiákat.

S. O. d. t.

Világ világoŝsága.

Hétfő reggel volt. Kedves, áldott vasárnap után. Elesen berregett az ebresztőórárn. Kicsit sóhajta és nehezen keltem fel. Itt az új hét. Mindenféle nehézséggel, teladatokkal, sok-sok munkával. Új hét, amelyen bizonyára sok kellemetlenség és szomorúság ér. Meg kell vallanom, hogy a szép vasárnap után olyan sivárnak, élettelelennék látam ezen a reggelen a szürke hétköznapokat.

Az Ige után nyultam. Mint ahogyan a villámlás megvilágítja a sötétséget, úgy ért az Úr Jézusnak ez a szava: »Íí vagytok a világ világoŝsága.« Keresztyén embernek tehát nincsen szürke hétköznapja«, futott át az agyamon. »Ti vagytok a világ világoŝsága.« Ez az Ige gyökeret eresztett bennem. Ez az Ige ígélet, megbiztatás, — sőt ítélet szegényes életünk fölött.

»Ti vagytok a világ világoŝsága« — így szól az Úr Jézus tanítványaihoz. Ha a tanítványok magukra néztek, elcsüggedhettek. Olyan sok a sötétség, gyengeség, kísértés, bűn, félelem és csüggedés a szívben. Hogyan lehetnének hát világoŝságai ennek a világnak? Pedig az Ige itt van. Annak a szájából származik, aki maga az igazság.

Két kis történet áll elem, amikor ezen gondolkodom.

Barátom egyszerű munkásember. Elmondta, hogyan jutott Krisztusban való élô hitre.

»Egész fiatal voltam még. Ugy mondták, tehetséggel áldott meg az Isten s még szép jövô áll elöttem. És hirtelen megbetegedtem tüdővészben. Amikor a szanatóriumban átkozódva, Istent káromolva gyötrődtem, egy szobatársam azt mondta: »A b.-i kórházba kellene menned, hogy ottan M. testvért megismerd.« Kinevettem és kicsufoltam. De azután különös dolog történt. Ejszaka vérömlést kaptam és a legközelebbi kórházba szállítottak, B.-be, ahol M. testvér ápolt.« Barátom itt szünetet tartott, majd folytatta: »Elettem új, boldog, dicső tartalmat nyert.«

»De hát hogyan történt ez?« — kérdeztem várakozásteljesen. »Tulajdonképpen nem sok történt. A Testvér reggel bejött, rendbehozta a kórtermet és azután kiment. Nem prédikált nekem és mégis ettől a pillanattól

kezdve meg voltam gyözödve az Evangélium igaz voltáról. Olyan volt, mint-ha a Testvérral együtt maga Jézus is belépett volna. Magamat elvesztettnek, nyomorúságosnak láttam és kértem Istent, formáljon más embert belőlem.«

Ennek a Testvérrnek az életében igaz-zá lett: »Ti vagytok a világ világoŝsága.«

A másik történet szintén fiatalember-ről szólt, aki 14 ifjúval dolgozott együtt. Gonosz lélek uralta őket. Mindig találtak veszekedésre okot, csak a tisztátalan beszédben, kalandjaik elbeszélésében értettek egyet. A fiatal keresztyén hamarosan észrevette, hogy a gonosz hatás egytől származik. Tudta azt is, hogy nem volna értelme a figyelmeztetésnek. Imádságában gyakran vitte őt Isten elé. Végre eljött az alkalom és így szólhatott hozzá: »Látod, ha felnyitod a szádát, csak rossz jön ki belőle. Tehát belül is minden rossz.« Azután már csak néhány szót fűzött hozzá, amelyben szívének minden szánó szeretete benne volt: »Es lásd, milyen kár érted.« Többet nem szólt. De mikor este hazamentek, hosszú gyónás következett. A történet vége az lett, hogy az ifjú megváltozott. Ahol eddig sötétség volt, ragyogó világoŝság lett.

»Ti vagytok a világ világoŝsága.« — mondja az Úr Jézus.

Láng a vizen.

Kis lámpa, árva láng ring a vizen.

Képét a folyamon messzeviszem.

Ladikok, gözösök, iramlanak, fut a hab, tűnnek a fénylő halak.

Őt nem delejezi már a végtelen, híven ring a helyén, az őrhelyen.

Két erdős part között, zátony felett gyűl ki, ha húny a nap, há este lett.

Kis lámpa, árva láng... Sötét szívem Te gyujtsd meg, Mesterem, a nagy vizen.

Hűséggel fényleni, úgy volna jó, amíg hajnalba ér minden hajó.

T. E. d. t.

Utmutató a Szentírás olvasásához.

Jún. 16. Csel. 4:1—12. Csel. 2:37—41. Krisztus mindent elvégezett. Mi az, amit mégis nekünk kell megcseléknünk? Odatérni Hozzá és kinyújtani mind a két kezünket drága ajándékai: a bűnbocsánat és a Szentlélek elfogadására.

Jún. 17. Csel. 4:13—22. Csel. 2:42—47. Az egyenlőség, testvériség jelszavát sokan felirták már a zászlójukra, de mindig ködös álmkép maradt. Az első keresztyének között valóság volt, mert Krisztus Lelke lakozott bennük: az odaadás, önmegtágadó szeretet és szolgálat Lelke.

Jún. 18. Ef. 2:17—22. Csel. 3:1—10. Krisztus szolgálói mindig úgy járnak, ezen a világon, mint »szegények, de sokakat gazdagítók«. Krisztusuk van! Hogyne tudnának mindenkinek adni, hisz csak venniök kell az Ő kimeríthetetlen gazdagságából. Akik pedig nem ismerik Krisztust, mind koldusmódra ülnek az élet útfelén. Csak kéregetni tudnak, adniok nincs miből. Ő, nem aranyra, ezüstre, nem is vasra, olajra, vagy kenyérre: Krisztusra van szüksége ennek a világnak.

Jún. 19. Csel. 8:14—25. Csel. 3:11—26. Ime, felhangzik nagy erővel az élő Jézusról szóló bizonyágtétel: »Az Ő nevében való hit által!« S ott áll hitel és pecsét gyanánt a meggyógyított ember.

Jún. 20. Róm. 11:33—36. Mt. 28:16—20. És. 6:1—8. És. 6. Esaiás próféta nem ismerte magát tisztátalan ajkúnak addig, amíg az Úr dicsősége előtte meg nem jelent. Az Úr így vezeti ma is azt, akit szolgálatába akar állítani: felragyog előtte, önismeretre, méltatlan voltának megismerésére segíti, aztán megtisztítja és alkalmassá teszi.

Jún. 21. Ef. 3:14—21. És. 1:1—9. Vádbeszéd az elpártolt fiakra, akiket még az oktanal állapot is megszégyenítenek. Az Úr szeretetből és irtalomból ostorozza még őket, hogy visszatérjenek Hozzá, de az ostorozás nem segít. »Miért ostorozzalak tovább, holott a bűnt növelitek?« Milyen keserű kérdés! Jaj annak, akit az Úr már hagy menni a maga útján a pusztulás, a kárhozat felé!

Jún. 22. Kol. 2:1—9. És. 1:10—20. Az Úr előtt gyűlöletes az olyan istentisztelet: áldozat, ünneplés, ének és imádság, amelyik mellett megfér a bűn. Ő csak a bűnbánó, megújulni vágyó lélekben gyönyörködik. Annak megbocsát, ha skarlátpiros is a vétké.

Jún. 23. Máté 11:25—30. És. 1:21—31. A gyógyulás egyetlen útja az Úr megtisztító ítélete, amelyben Ő kioldvasztja ezüstjéből a szakot.

Jún. 24. I. Tim. 3—14—16. És. 2:1—5. Csodálatos látomás! Beteljesedése lassan bontakozik ki a ködből. Előtűnik a Golgotha hegye, a kereszt. Ő, még nem özönlenek hozzá minden pogányok! De milyen kegyelem, hogy ennek a próféciának a beteljesedéséért mi is imádkozhatunk és dolgozhatunk.

Jún. 25. Ef. 1:3—14. És. 2:6—22. Isten népe arra hivatott, hogy a pogányokat az Úr világosságába vezesse s e helyett összeelegyedett a pogányokkal, eltanulta erkölcsüket és bálványozásukat. Lesujt rá az ítélet.

Jún. 26. II. Kor. 13:11—13. És. 3:15—28. Ime, hogyan számbaveszi Isten ítélő szeme népe leányai öltözékének minden darabját: a fülönfüggőt, karperecet, fátylat, övet, mindazt, ami a test és a szemek kívánságának és nem néki szolgál. Ő más ékességet keresett rajtuk. (I. Péter 3:3—4.)

Jún. 27. I. Ján. 4:16—21. Lk. 16:19—31. Jer. 36:1—32. És. 4. Az »őszö-vetség evangélistája« látnoki szemmel látja már az Eljövendő megváltott országát.

Jún. 28. II. Tim. 3:14—17. És. 5:1—7. Akiért sokat megtesz, akinek sokat ad az Úr, attól sokat is vár, annak nagyobb lesz az ítélete. (Lk. 12:48.)

Jún. 29. Ez. 2:1—7. És. 5:8—25. Hat jaj: a kapzsiakra, élvezethajhászokra, gúnyolódókra, az igazság elferdítőire, a magukban bölcsekre és az ítéletben részlehajlókra. »Ezért gerjedt fel az Úrnak haragja népe ellen.«

Jún. 30. Csel. 8:26—35. És. 7:1—9. Amikor nagy veszedelem idején megremeg a szív, Isten elküldi az Ő vigasztaló, bátorító szavát. Így volt ez régen és így van most is. Aldassék érte az Ő szent neve!

T. E. d. t.